

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **T. H.**, zastoupen Mgr. Miluší Pospíšilovou, advokátkou v Praze 4, Paprsková 10/981, proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**, se sídlem Praha 1, Jungmannova 35/29, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

t a k t o:

- I. Žalovaný je povinen ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku vydat rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. S-MHMP 362035/2006 proti obviněnému V. P., kterým bude rozhodnuto o nároku žalobce na náhradu škody.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení ve výši 8.800 Kč k rukám zástupkyně Mgr. Miluše Pospíšilové, advokátky, do třiceti dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d ě n í

Žalobce se včas podanou žalobou dne 2. 1. 2013 domáhal ochranu proti nečinnosti správního orgánu a navrhoval, aby soud uložil povinnost Magistrátu hl. m. Prahy do třiceti dnů od právní moci rozsudku vydat rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. S-MHMP 362035/2006 proti obviněnému V. P., kterým bude rozhodnuto o nároku žalobce na náhradu škody. Dále se domáhal náhrady nákladů řízení.

V inkriminované věci bylo nejprve rozhodnuto rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy, odbor dopravně správních agend č. j. S-MHMP 362035/2006 bur/Bu ze dne 28. 12. 2006, kterým bylo rozhodnuto tak, že se obviněný V. P., nar. X., bytem M., J. K. 3/893 dopustil

přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. h) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, porušením § 4 písm. a) a b) a § 19 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (silniční zákon). Současně tímto rozhodnutím byl poškozený T. H. odkázán s uplatněným nárokem na náhradu způsobené škody ve smyslu § 70 odst. 2 přestupkového zákona na Českou kancelář pojistitelů nebo příslušný soud. Toto prvostupňové rozhodnutí bylo v odvolacím řízení potvrzeno rozhodnutím Ministerstva dopravy č. j. 232/2007-160-SPR/2 ze dne 28. 6. 2007.

Nicméně Městský soud v Praze vyhověl žalobě poškozeného a rozsudkem č. j. 4 A 17/2011-144 ze dne 30. listopadu 2011 napadené rozhodnutí Ministerstva dopravy zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Městský soud v Praze byl v tomto řízení vázán právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 16/2011-106 ze dne 23. června 2011, (právní rozbor učiněný Nejvyšším správním soudem v odůvodnění tohoto rozsudku je dostupný na www.nssoud.cz), který poukázal na judikaturu, že „*adhezní řízení o náhradě škody v rámci řízení přestupkového není ničím jiným než z hlediska procesní ekonomie a procesního komfortu poškozeného efektivním způsobem rozhodnutí o jeho nároku, lze-li tak učinit bez větších složitostí v rámci přestupkového řízení, přičemž otázky komplikované či mezi poškozeným a tím, koho má poškozený za škůdce (kterým může být jak obviněný z přestupku, u něhož je shledáno, že byl jeho pachatelem, tak obviněný, jenž takovým shledán nebyl), sporné mohou být projednány příslušným orgánem (zpravidla soudem v občanskoprávním řízení) mimo přestupkové řízení.*“ (rozsudek č. j. 2 As 46/2006-105 ze dne 31. 10. 2007).

Městský soud v Praze poté ve shodě s Nejvyšším správním soudem poukázal na to, že ustanovení § 70 odst. 2 zákona o přestupcích ukládá správnímu orgánu povinnost zavázat pachatele přestupku k náhradě škody za splnění dvou podmínek. Škoda musí být spolehlivě zjištěna a současně nedošlo k její dobrovolné úhradě. Pokud jsou obě tyto podmínky naplněny, má správní orgán zásadně povinnost rozhodnout o uplatněném nároku na náhradu škody. Přestupkový orgán nemůže libovolně vážit mezi tím, zda o náhradě škody rozhodne či poškozeného odkáže na řízení před jiným orgánem. Přiznání nároku na náhradu škody v přestupkovém řízení představuje pro poškozeného určitou jistotu exekučního titulu, jednodušší a včasější uspokojení jeho nároku, než by tomu bylo cestou žaloby na náhradu škody směřující k příslušnému civilnímu soudu. Proto měl správní orgán prioritně o náhradě škody rozhodovat a teprve v momentu, kdy nelze o nároku poškozeného rozhodnout, tohoto odkázat na řízení ve věcech občanskoprávních, popř. na řízení před jiným příslušným orgánem. Zde budou spadat případy, kdy se např. v průběhu správního řízení zjistí, že škoda už byla poškozenému uhrazena, případně nebyla v příčinné souvislosti se spáchaným přestupkem, pro který byl pachatel přestupku uznán vinným, v případech, kdy poškozeným předložené podklady pro přiznání nároku neposkytují dostatečný podklad pro jejich přiznání, atd.

Městský soud v Praze v rozsudku č. j. 4 A 17/2011-144 v souladu se stanoviskem Nejvyššího správního soudu tak uzavřel, že správní orgán nesprávně poškozeného s nárokem na náhradu škody odkázal na Českou kancelář pojistitelů. Posouzením, zdali toto pochybení správního orgánu bylo v projednávané věci způsobilé přivodit nezákonnost výroku o náhradě škody správního orgánu, se soud dále nezabýval, neboť rozhodnutí správního orgánu ve výroku o náhradě škody je třeba zrušit již z důvodů výše uvedených.

Následně potom Ministerstvo dopravy svým rozhodnutím č. j. 232/2007-160-SPR/11 ze dne 23. 4. 2012, které nabylo právní moci dne 14. 5. 2012, zrušilo rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy č. j. S-MHMP 362035/2006 bur/Bu ze dne 28. 12. 2006 a věc vrátilo tomuto orgánu k novému projednání.

Žalobce ve svém podání namítal, že žalovaný je stále nečinný, přestože dne 29. 11. 2012 podal ministerstvu dopravy stížnost na průtahy v řízení a žádost o přijetí opatření proti nečinnosti.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 8. 2. 2013 navrhnul žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Tvrdil, že nemůže poskytnout kompletní spisovou dokumentaci, neboť ji dne 23. 10. 2012 postoupil Ministerstvu dopravy, které ji má do současné doby. Žalovaný vyjádřil názor, že Ministerstvo dopravy po zrušení jeho rozhodnutí č. j. 232/2007-160-SPR/2 ze dne 28. 6. 2007 rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 4 A 17/2011-144 ze dne 30. listopadu 2011, mělo v prvostupňovém rozhodnutí zrušit pouze výrok o náhradě škody a výrok o vině potvrdit. Takový závět by byl i v souladu s rozsudkem Městského soudu v Praze.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního se žalobce nevyjádřil a žalovaný s takovýmto postupem souhlasil.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze rozhodoval podle ustanovení § 81 odst. 1 soudního řádu správního na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 79 odst. 1 soudního řádu správního ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Ans 5/2008–164 citované ustanovení § 79 s. ř. s. vymezuje okruh tvrzení, která musí žalobce uplatnit, aby jeho procesní úkon (žaloba) měl zamýšlené účinky, tj. dal vzniknout příslušnému procesně-právnímu vztahu, a vedl soud k rozhodnutí směřujícímu k ochraně veřejného subjektivního práva, v daném případě práva na vydání rozhodnutí či osvědčení správního orgánu. V průběhu řízení se poté zkoumá, zda žalobce tvrzenou věcnou legitimaci k podání žaloby skutečně měl, resp.

zda se žalovaný tvrzené nečinnosti dopustil, zda je tedy skutečně věcně pasivně legitimován. V tomto smyslu je třeba institut aktivní legitimace chápat v tradičním pojetí jako oprávnění vyplývající z hmotného práva; má ji ten z účastníků, komu svědčí právo nebo povinnost, o němž se v řízení jedná. Rozšířený senát tedy uzavřel, že posouzení toho, zda je správní orgán nečinný ve smyslu § 79 s. ř. s., je otázkou důvodnosti žaloby (součástí rozhodnutí ve věci samé), nikoliv otázkou existence podmínek řízení.

Žalobce v inkriminované věci bezvysledně vyčerpal všechny prostředky, a to včetně návrhu na přijetí opatření pro nečinnosti zaslánému nadřízenému a správnímu orgánu žalovaného. Žalobce podal žalobu včas.

Ministerstvo dopravy svým rozhodnutím č. j. 232/2007-160-SPR/11 ze dne 23. 4. 2012, které nabylo právní moci dne 14. 5. 2012, zrušilo rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy č. j. S-MHMP 362035/2006 bur/Bu ze dne 28. 12. 2006 a věc vrátilo tomuto orgánu k novému projednání. Magistrát hl. m. Prahy však zůstal ve věci nečinný. Nečinným žalovaný zůstal i po podání žaloby a i poté, kdy byl zdejším soudem se žalobou seznámen. Nečinnost žalovaného trvá i nadále po jeho vyjádření k žalobě ze dne 8. 2. 2013.

Jelikož žalovaný byl a dosud je ve věci nečinný, uložil mu Městský soud v Praze v souladu s § 81 odst. 2 soudního řádu správního, aby ve stanovené lhůtě v inkriminované věci vydal rozhodnutí.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil podle vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to tak, že 2.000 Kč činily náklady na uhrazení soudního poplatku, dále náklady právního zastoupení za dva úkony právní pomoci podle § 9 odst. 3 a 3.100 Kč, tj. převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby. Dále 2x režijní paušál podle § 13 odst. 3 a 300 Kč, tedy celkem 8.800 Kč.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. listopadu 2013

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová